САДРЖАЈ

Сусрет 7
Гал на умору 15
Леп сунчан дан 25
Златни дах 35
Три 43
Речи 55
Магнолије 71
Шта сам ја себи 81
Две 99
Разговор 109
На путу за Елеусину 119

Белешка о ауторки 131

СУСРЕТ

Иза тих врата,
сигуран сам, мирно је.
И знам да на небу
више неће бити суза.

Ерик Клептон, „Tears in Heaven“

Никога није било у соби када је спустила слушалицу.

У соби није било никога када је спустила слушалицу.

Када је спустила слушалицу, у соби није било никога.

Која је од ових реченица најбоља да се њоме почне прича?

Спустила је слушалицу. У соби није било никога. Могла је да падне на фотељу, да бризне у плач, да јаукне, или да врисне, да се сруши на под.

Међутим, ништа од тога није се догодило. Неколико тренутака стајала је укочено на средини собе, посматрајући кроз завесу уличне светиљке, а затим отишла у купатило. Била је укочена, али

ипак је успевала да се усредсреди на једноставне радње. Док се туширала врућом водом како би утрнула непријатну језу, напрегнуто и пажљиво загледала је своје голо тело у великом огледалу и помислила како оно још увек лепо изгледа. Током година, навикла се на њега, научила да га воли такво, са свим манама. Оно је њен добар пријатељ, несавршен али одан, присан, познат и предусретљив. Толико ме је добро служило моје тело, природно је да га волим, мислила је често.

Из кутије за накит извадила је бисерну огрлицу коју јој је он купио на једном од својих путовања и ставила је на врат. Бисери на голо тело, то је нешто! Он то највише воли.

Изабрала је црну хаљину средње дужине, од финог, танког вуненог материјала, са округлим изрезом око врата. Од свих одевних предмета, највише је волела хаљине: уске, лепршаве, дугачке, кратке, строге, широке, провидне, са дубоким шлицевима, са рукавима и без њих, деколтоване и са дугмадима до грла. У хаљини се осећала као привлачна жена. У хаљини је он у њој видео привлачну жену: кад би се спремали за излазак, љубио би је у врат док јој је на леђима полако повлачио рајсфершлус навише.

Обула је ципеле на штиклу, у торбицу убацила кључеве од кола. Док је излазила из стана, тихо привлачећи врата за собом, имала је осећај да је нешто заборавила, нешто драгоцено и важно. У једном тренутку чак се и зауставила, нервозно пребирајући по глави шта јој је тако битно остало

иза затворених врата. Није знала одговор и није кренула натраг, али је преплавио снажан осећај да то што је оставила код куће, неће затећи када се буде вратила.

Оловно небо прекрило је поподне, падало је све ниже, село јој је на трепавице. Мрштила се, трептала, брисала углове очију у којима није било суза. Непрекидно је одмахивала руком испред лица, као да хоће да растера дим. Или маглу. Или да уклони вео што јој је мрачио поглед. Али није било дима, магле ни вела. Као да је чула ток својих мисли како тутње кроз главу и једва је видела који метар испред себе. Руке на волану почеле су да јој подрхтавају: дала је гас и, прошавши на црвено, булеваром стигла до велике, нове спортске сале.

Прво је морала да види њега. На путу од куће преметала је по глави различите слике, али није јој пало на памет да ће морати да сиђе један спрат испод земље. Док су покретне степенице клизиле у сутерен сале, чинило јој се као да ће је на крају зауставити небески чувар или хадски чамџија и тражити визу: само један улазак и један излазак.

Испред теретане сачекао ју је доктор у белој, лепо скројеној лекарској униформи која му је добро пристајала, дајући му изглед особе од ауторитета. Приметила је како је, пре него што ће јој пружити руку, са напором покушавао да изразом лица покаже жаљење и саосећање. Помислила је како није могао искрено да жали сваки пут. Ипак је то само посао. Рећи жени да јој је муж умро. Пао заувек.